

vládou vyhlášené a autonomní sazby advokátních komor v Praze a Brně. Spis jest ukončen částí III. o nároku notáře na odměnu.

Autoři shrnuli ve své obsáhlé knize bohatý materiál, roztržštěný po nejruznějších zákonech, nařízeních, výnosech atd. Na tento význam knihy upozornil v předmluvě knihy také president advokátní komory pro Čechy v Praze Dr. Theodor Kopecký, který touto předmluvou důstojně spis do veřejnosti uvádí. Bohatost zákonného materiálu

byla asi příčinou, že autoři nepřihlíželi k výše zmíněné Sbírce rozhodnutí vrchních a krajských soudů, v nichž je útratám věnováno velmi mnoho místa. Též rozhodnutí Nejvyššího soudu v Brně, otištěná v různých časopisech a vydaná v přehledu Soudcovských listů (4 svazky) mohla zajímavě doplnit jinak pečlivě sebranou judikaturu Nejvyššího soudu. Bohatost díla předurčuje knihu k tomu, aby stala se žádanou pomůckou pro každého, kdo chce se orientovat i o některé útratové otázky.

Po časopisech.

Nebezpečí či možnost opakování podmínkou zdržovacích žalob podle zákona proti nekalé soutěži?

Výklad našich zákonů jest nyní podrobován nejenom judikatuře Nejvyššího soudu v Brně, nýbrž, pokud sporné případy jsou řešeny v tuzemsku německými soudy, jejichž nejvyšší instancí jest Říšský soud v Lipsku, také výkladu judikatury tohoto soudu.

V časopise »Obchodní komora« č. 5 z 1. února 1944 uveřejňuje Dr. Leopold Hamann rozsudek Říšského soudu v Lipsku ze 4. října 1943 č. j. II 98/43, jehož žalobní petit zněl:

»Žalovaná strana jest povinna:

1. zdržeti se užívání označení KUKU-SANA při uvádění na trh tohoto zboží: náhradní produkt za šlehačku k zmrzlině, kávé, zákuskům, plnění pečiva, zdobení dortů atd. v Protektorátě Čechy a Morava,

2. odstraniti závadný stav a za tím účelem odstraniti označení KUKU-SANA z reklamního materiálu jakéhokoliv druhu, kterým žalovaná strana v Protektorátě Čechy a Morava disponuje.«

1. Žalobě v tomto směru bylo vyhověno a v důvodech jest uvedeno:

»Jest sice odmítnouti názor dovolací odpovědi, že nebezpečí opakování nenáleží k odůvodnění žaloby. Každý zdržovací návrh cílí k tomu, aby odstranil obavu dalších poruch. Jestliže takové obavy více není, pak by ovšem chyběla potřeba právní ochrany poškozeného. Odpadnutí již nastalé poruchy neznamená však naprosto odpadnutí obavy dalších poruch. Zda je tu nebezpečí opakování, je v podstatě otázkou

skutkovou; při tom jest uvážiti všechny okolnosti případu. Rozhodným jest zaměření vůle poškozovatele; teprve odpadne-li toto zaměření vůle, z něhož vznikla porucha, pak jest odstraněna obava dalších poruch. Příležitým způsobem proto odvolací soud ukázal na chování se žalované strany ve sporu; vzal za prokázáno, že právě ta okolnost, že žalovaní zdržovací nárok popírají a chtějí své jednání postavit do světla nezávadnosti, odůvodňuje obavu, že žalovaní i v budoucnosti by mohli obchodní zájmy žalobkyně poškozovati. Pokud však taková obava není definitivně vyloučena, jest odpověděti kladně na otázku nebezpečí opakování a tím i na otázku potřeby právní ochrany poškozeného. Ta okolnost, že žalovaní t. č. nejsou s to zboží vyráběti a na trh uváděti, nebrání jim při jejich postojích, zaujatém ve sporu, aby výrobu a odbyt kdykoliv znovu započali, jakmile to poměry dovolí: svůj obchodní podnik žalovaní nezrušili«.

K tomu poznamenává Dr. Hamann:

Říšský soud neshlídl ve své ustálené judikatuře hledisko, jež se ojedinele (viz rozhodnutí č. 12.508 civ. sb.) vynořilo v judikatuře Nejvyššího soudu v Brně, že totiž nebezpečí opakování není zákonným předpokladem zdržovacího nároku.

2. Pokud jde o odstraňovací část žalobního petitu, zajímá praxi formulace petitu, která jest velmi široká a prakticky jistě vhodná. Říšský soud ji schválil. Žalovaná strana namítala, že v době vydání rozsudku již netrval závadný stav; Říšský soud k tomu uvedl:

»Většinou bude odstraňovací nárok plynouti již z nároku zdržovacího. Z napadeného rozsudku nelze seznati, že by odvolací soud zneuznal předpoklady pro nárok odstraňovací. Zjistil, že žalovaní označení SANA, zavedené žalobkyní pro její požíva-

tiny, zneužili tím, že pod zaměnitelným označením KUKU-SANA vyráběli a uváděli na trh požívatinu. Již soud I. instance poukázal na reklamní spis, předložený žalobkyní soudu, jímž byl dělán pro KUKU-SANA nábor. Kdo nesmí označení používat, musí se starati o jeho odstranění. Není věci žalobkyně slídití po tom, u kterých zákazníků se snad ještě nalézá zboží nebo reklamní materiál se závadným označením KUKU-SANA. Naopak je to povinností žalované strany, aby zamezila každé další používání závadného označení v obchodním styku. Dovolatelé sami připouštějí, že se nalézá mezi jejich starými zásobami snad ještě takový nepřípustný reklamní materiál. Pokud však tu je možnost, že by ho v Protektorátě Čechy a Morava mohlo být použito, zůstává odstraňovací nárok nedotčen.

3. Žaloba neměla úspěchu, pokud jde o uveřejnění rozsudku. Uveřejnění rozsudku nebylo žalující straně přiznáno z těchto důvodů:

Z právní praxe.

Dohoda, kterou byly uspořádány věci manželů ve smyslu trvalého, avšak pouze faktického zrušení manželského spoluzití, je platná.

V rozhodnutí ze dne 6. října 1943, Rv II 414/43-1, nejvyšší soud ke shora uvedené otázce uvedl:

»Předpis § 93 obč. zák., že manželům není dovoleno, aby zrušili o své újmě manželské spoluzití, není zákazem úplným, porušení jeho není ohroženo trestem, a není vzdor touto předpisu sporu o tom, že nechtějí-li oba manželé tělesně se stýkati ani spolu bydlet, nelze je nijak k tomu nutiti. Faktické zrušení životního společenství manželů je naopak tolerováno, jsou-li manželé o tom jedné myslí. Předpis § 93 obč. zák. může se uplatnit teprve, až manželé nejsou již shodni a jeden z nich domáhá se vrácení druhého manžela do společné domácnosti. Pak nemůže totiž druhý manžel, který nechce přání tomu vyhověti, vrácení odpírati, odvolávaje se na dohodu o faktickém zrušení manželského svazku, neboť právě v tom mu brání předpis § 93 obč. zák. Jím není tudíž zaručeno trvání manželského společenství bezprostředně, nýbrž jen tím, že uznává právo manžela, aby vynutil na druhém manželovi manželské spoluzití, a to i tehdy, když se s ním dohodl, že toto

»Podle stálé judikatury jest nutno navzájem odvažovati výhody a újmy, které vzejdou stranám uveřejněním rozsudku. V daném případě jest míti zřetel k tomu, že od závadného jednání žalované strany uplynulo více než 1½ roku a že širší veřejnost může míti již jen poměrně malý zájem na uveřejnění vzhledem k poměrům podmíněným válkou, které, jak nutno očekávati, nedovolují, aby až na další KUKU-SANA byla vyráběna a uváděna na trh. K tomu přistupuje ještě okolnost, že, s ohledem na t. č. pro uveřejnění k dispozici jsou prostor, uveřejnění musí být omezena na nezbytně nutnou míru. V daném případě může být s hlediska zájmů jak žalobkyně, tak i veřejnosti upuštěno od uveřejnění rozsudku. Vzhledem k tomu nelze žalobkyni oprávnění k uveřejnění rozsudku přiznati.«

Dr. Hamann k tomu zdůrazňuje, že tento časový zřetel na místo používané v denním tisku k uveřejňování rozsudků jest velmi pozoruhodný a pro protektorátní praxi nový.

spoluzití je zrušeno. Z toho plyne nutný závěr, že také případná úmluva o výživném placeném za faktického zrušení manželského spoluzití je jen potud neplatná a bezúčinná, pokud je v rozporu s nezadatelným právem manžela žítí s manželkou ve společné domácnosti a poskytovat jí tam výživu in natura, takže manžel může namítati neplatnost dohody o výživném jen tehdy, jestliže se zároveň domáhá obnovení manželského spoluzití a právem se ho domáhati může. Neučiní-li tak, nemůže také namítati neplatnost dohody o výživném v penězích, neboť odstraněním této dohody by pak nebyl dosažen účel, o němž v § 93 obč. zák. jediné jde, totiž udržení, pokud se týče obnovení manželského spoluzití. Proto není v takovém případě ani zákonné příčiny, by dohoda, je-li jinak platně uzavřena, byla zbavena účinku. Nemůže ovšem být pochybnost, že stát má zájem na tom, by manželé za trvání manželství se také jako manželé stýkali a spolu bydleli, ale právě tak jasné je, že stát nemá zájem na tom, aby v případě, kdy takového spoluzití z kterékoliv příčiny nelze docílit, manžel byl zbaven závazku živit manželku, převzatého pro tento případ dobrovolně platnou jinak smlouvou, nýbrž spíše naopak. Podle všeobecných právních zásad však nesmí zákonnému zákazu být přikládán širší rozsah, než je nutno k dosažení účelu zákazem zřejmě zamýšleného.